

ΡΩΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέτατον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολιεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτῆ-Πασσῶ γῆ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Τριάκοντα και μία τοῦ Γενάρη.
και τὸ Ναυτοδικεῖο ὑπὸ ποδάρ.

Δώδεκα κι' ἑξάκόσια,
δίκη φρενυτιῶσα.

**Τοῦ Κόκορ ἡ δίκη,
τρομάρα και φρίκη.**

**Σύντομος εἰσαγωγή,
ποῦ τὴν δίκην ἐξηγεῖ.**

τίς ἡλιου, φῶς χρυσοῦν ἡμέρας φαεινῆς,
ὥτις τὴν αἰθουσαν τῆς οἰκῆς τῆς κλεινῆς,
τίσῃ δὲ και σήμερον λαμπρότητα φανοῦ
μ' ἔσῃν και τότε ἱράνῃς,
ὁ Στόλος ἔπλεε πρὸς τὸ Καραμπουρνοῦ
θαλασσομάχος πλάνῃς.

τίτε κατεφώτισε γλαυκῆς θαλάσσης πόντον,
σάχη τὸν πύλακωσαν Μοιράρχων βρυβρότων,
ἀνδραγαθίας δὲ κι' αὐτὸς
ἐξῆμνε θαυμαστάς,
κι' ὁ Κόκορς ὡς αὐτὸς
ὑπὲρ ἰστία στάς,
ὡς ἐπροειδόμεθα μὲ λαλιὰν ὄξειαν,
παιάνων ἀνταξίαν.

τίτε κατεφώτισε τὸν Τούρκων ἀχρῶνα
κατὰ τὸν Πλαταμῶνα,
τούτων ἰσομπαρῖσις διὰ κενῶν ὀδίων
ὁ Στόλος τῶν ἐλπίδων,
τὴν κατισομπαρῖσις κι' εἰς τὴν Αἰκατερίνην
ἀπλῶς κι' ἐκ τοῦ προχείρου,
δίσμας πυκνάς ἀχύρου,
νικητῆς ἡλάλαξε τρισινοῶζον εἰρήνην.

βομβαρδίσας κρατερῶς τοσαύτας ἀποθήκας
και κουρασθεῖς ἀπὸ πυρᾶ
πρὸς τῆς Σκιαθοῦ τὰ νερά
παχῶς ἐπόδισε κι' ἐδηγιετο νίκας,
εἰς ἄλιαιαν ἀστακῶν κι' ἐχίνων ἐπεδόθη
ἐξηληθρόντο δὲ αὐτῆς μακρῶν αἰώνων πόθοι.

Ἦν δὲ Λιβιδῆς Ἰπουργὸς ὑπεροχῶν ἀπύττως
και πρὸς Σαχτούρη γράφει :
ἐκμίως βομβαρδίσατε τὸ πᾶν ἀδικρίτως,
μὴν κἀντε νισαφι. »

Πλὴν ὁ Ναύαρχος ἐνείρη μὲ διακρίσειν μεγάλην
κι' ὁ Λιβιδῆς γράφει πάλιν :
αμὴ φαισθῆτε μηδενός,
και γενίσθη παραχρῆμα
πᾶς πολέμιος σιανός
τοῦ βομβαρδισμοῦ σὰς θύμας.

Πλὴν ὁ Ναύαρχος κι' ἔδω
ἔδειξε πολλὴν φειδῶ,
και κηρόμενος τῆς Μοίρας
δὲν ἀπῆρε τὰς ἀγκύρας.

Εἰς τὴν Σκιαθον ἐκεῖ
μόνο μὲ τὴν ψαρκὴ
περιμένει φλογερῶς
ἐλθῆ πρῖμας ὁ καιρός.

**Ἀντιστροφὴ δευτέρα,
τῆς πρώτης γοργότερα.**

Εἰς προγῶνον ἰδέσθαι
ποιῖαι πάλιν τιμαί,
ὅταν ἐνόηξα σάχη
καταθίτουον χαμαὶ
τῷ Διὶ τῷ Τροπικίῳ τῶν λαφύρων τὰ τίλη,
τὰς κενὰς τὰς ὀβείδας, ἀστακούς κι' ἕνα χίλι.

Μὲ τί λαφύρ' ἀθρόα
ἰορτάζουον τὴν πάλιν.
ὁ δὲ Κόκορς πάλιν
προσοσίαν ἔβωσ,
ὁ δὲ Πόντος ἐρρόγηει,
και Ναύαρχων κλεινῶν

ἀνταμείβονται μοῦθοι
 δι' ἑξάλλων φωνῶν

Ἐσελπίσαν ὁ θόλος
 θολωθέντος οὐρανοῦ,
 ὅταν ἐπλευσεν ὁ Στόλος
 κατὰ τὸ Καραμπουροῦ.

Ἦσαν δια μὴ χάρι,
 δόξα γύρω των αὐλαί,
 κί' ἔπυρπόλου τὰ νερά
 μπουροτιγέρηδων θαυλοῖ.

Πλὴν τυφῶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐπισκήψας ἀδοκῆτως
 παρημπούσι τὰ σκάφη,
 πού δὲν ἔκαναν νισάρι,
 τὸν ντουσιὰ νὰ βομβαρδίσουν ὅπως πρὶν ἀδιακρίτως.

Ἦσι' ὁ Ναυαρχος φωνάζει πρὸς τὴν ὑδραμον τὴν Μοίραν,
 πρὶν μάς εὖρη συμφορὰ,
 καὶ τὸ φῶσημα των ἴπληκν
 γιὰ τῆς Σκιαθοῦ τὰ νερά.

Ἐπι πάλι γιὰ τὴν Σκιαθὸ νὰ ψερίψωμε κταπόδια,
 καὶ μουντζώσατε τοὺς Τούρκους, τίτοια κτήνη, τίτοια βῶδια.

Ἴδατε μολοὸ καὶ νου
 νὰ φωνάζουν οἱ διαβόλοι :
 ἐρίχτε τὸ Καραμπουροῦ
 καὶ τραβάτε γιὰ τὴν Πόλι :

Ἄδιακρίτος ὁ Στόλος πουθενὰ δὲν θὰ φανῆ,
 φθάνουν σάκκοι καὶ σανοί,
 κί' ὁ Δεβίδης ἄς προστάξῃ :
 «βομβαρδίσατε μὴ τάχος,»
 ἀπὸ τίτοια δὲν σκαμπάζει,
 δὲν ἔγεννηθηκε ναυμάχος.

Κί' ἂν θέλῃ σῶναι καὶ καλὰ τὰ κάστρα νὰ προσβάλλῃ,
 εὐθὺς κί' ἔλοταχῶς
 ἄς Γληθ μοναχός
 μ' ἔκαινο τὸ Καραμπουροῦ τὸν σβίρο του νὰ βγάλλῃ.

Νομίζει τὸ Καραμπουροῦ πῶς βομβαρδίζει' ἔτσι,
 πού τρίς ἀνάβιαμά το ;
 μήπως ἀμπέρι τὸ θαρραί, καλυδί καὶ κοτίτσι,
 μπάμ μπούμ καὶ πίσι κάτω ;

Ἠμιχόριον ναυτῶν καὶ Στολάρχων χορευτῶν.

Πολλὰ βεβαίως τὰ δεινὰ,
 πού πίνεις κάμπους καὶ βουνα,
 ὅμως οὐδὲν δεινότερον εἰς τὸν πλανήτην πέλει
 παρὰ νὰ γίνῃς Μοίραρχος τοῦ Στόλου τοῦ κλεινοῦ,
 κί' ὁ τῶν Ναυτικῶν Ἰπουργός γιὰ γούστο νὰ σὲ στίλλῃ
 νὰ βομβαρδίσῃς φρούρια σὰν τὸ Καραμπουροῦ.

Μακρὰν εὐθύνων θαλιῶν
 ν' ἀναγουλιμαζῆς, νὰ ξερῆς,
 τὸν πόντον δὲ τὸν πολιόν
 ἡμίραν νύκτα νὰ περῆς.

Μίσα σ' ἑτασείσι ἀγαναίς
 νὰ βλίπῃς μόνον ἄστρα,
 κί' ἐκεῖ πού τρέχεις ἑμμαναίς
 νὰ βομβαρδίσῃς κάστρα,
 σορόκος αἶρης νὰ φουφ,
 ὁ μαῦρος πόντος νὰ λυσσῆ,
 σὰν ψάρι νὰ σπαράζῃς,
 καὶ Ποδίσιον νὰ κραζῆς.

Φουρτύναις νὰ σὲ πιάνουν καὶ νὰ σοῦ φέρουν ζάλας,
 νὰ τρέμῃς κί' ἀπὸ τὴν στεριά μήπως σοῦ ριζοῦν μάλας,
 νὰ παραδέρνῃς ἴστο νερό
 μὲ φῶς καὶ μὲ σκοταδι,
 νὰ μὴ σοῦ εἰδουνη καιρό
 νὰ ριζῆς παρχαδι.

Νάχῃς τὸ μῆμα πρὸ ποδῶν
 καὶ νίκη νὰ γυρεύῃς,
 νὰ τριχῶν ψεῖρα σωρηδῶν
 χωρὶς νὰ τὰ ψερεύῃς.

Ἐτοῦ Πόντου τὴν διακρίσιν ἡ Μοίρα σου νὰ στίχῃ,
 νὰ τρέμῃς μήπως Ἰωνὰ σὲ καταφάγῃ κήτος,
 καὶ νάχῃς κί' ἔναν Ἰπουργό, σωστὸν ντεληφροσίχη,
 νὰ σοῦ σφυρὶζῃ ἐκτύπησε τὸ πᾶν ἀδιακρίτως.

Καὶ μόλις πῆς ν' ἀναπαυθῆς
 ν' ἀκούῃς τὸν Ναυτικό
 νὰ λῆθῃ ἐξανασάκω
 καὶ ξανακτύπη παρευθὺς. »

Καὶ νὰ ξανασηκῶνεσαι.
 καὶ νὰ ξανασφριγῆς,
 κί' ὄλο νὰ ξεθερκῶνεσαι
 μὲ τὰς διαταγὰς,
 καὶ ὅς του πάλι ντραβαλα
 μὲ δίματα σανοῦ,
 μὲ τὸ Καραμπουροῦ
 καὶ τᾶλλα τὰ σπαράβαλα.

Καὶ μετὰ τόσους κλύδωνας, βομβαρδιαμοῦς καὶ σαλοῦς,
 νὰ βγαίνῃς κί' ἔνας Κόκορης καὶ μόνος του καὶ μ' ἄλλους
 νὰ σκουζῇ μὲς ἴστο ξαφνικό :
 «Κοκορικί, Κοκορικί».

Σελληνῶν χορὸς ψάλλων ἠχηρῶς.

Ἄνατίλλει φαϊδρά,
 μεγαλόνομος εἰκη,
 τὸ Ρωσάικο ὄρη,
 Κοκορί, Κοκορίκι.

Ἀησημονήσωμεν βρόντους, πύρκα καὶ πυρσοῦς
 μαχητῶν εὐτραπέλων,
 κί' ἄς προστρέξωμεν ὅλοι μὲ Βαχουο κισσοῦς
 καὶ μὲ κλήματ' ἀμπέλων
 ἔπου γίνεται τώρα καὶ τοῦ Κόκορ' ἡ εἰκη...
 Κοκορί, Κοκορίκι.